

Susan Kreller: Égig érő szerelem (részletek)

– Egykilencven!, mondta a telefonba a hang. Egykilencven, most nagyon ébernek kell lenned. Adrian pont arra gondolt, hogy milyen esetlenül tartja Stella a ceruzát, ez volt az első, ami eszébe jutott. Milyen furcsa, hogy pont Stella ujjait látja maga előtt, ahogy írás közben körülfonják a ceruzát, mintha először fognák. Noha éppenséggel minden oka meglett volna rá, hogy valami mogorvábbat gondoljon, végül is legmélyebb álmából riasztotta fel a lány. Stella.

– Mi van?

– Kezdődik, Egykilencven! Rajta, öltözz fel, kapd össze magad, és ne felelelj!, hadarta Stella.

Minden rendben?, kérdezte Adrian, kimászott az ágyból, és eltámolygott az ablakig. Hideg volt, nagyon hideg, éjféli vaksötét, az utcát tiszta hó fedte, még csak nem is derengett.

– Valaki a szemem láttára költözik be a Három Halott Házába, mondta Stella felvillanyozva, alig pöszén. Most rögtön gyere ide, valami nem stimmel, valami nekem itt rettenetesen bűzlik!

Stella Maraun telefonálhatott volna Uruguayból is, vagy egynemrég meghódított bolygóról, a földgolyó vagy a világegyetem bármely tetszőleges zugából, teljesen mindegy, Adrian akkor is odaszáguld, menet közben lekapva a dzsekijét a fogasról, vadul beletúr jobb kezével a hajába, és felpattan a legközelebbi repülőre vagy űrhajóra, és kevesebb, mint öt perc alatt Stellánál terem. Hogy Stella éppenséggel a szomszédban lakott, alig pár lélegzetvételnnyire, az azonban jóval bonyolultabbá tette a helyzetet. Adrian végignézett magán, és abban a pillanatban felfogta, hogy így semmiképp nem mehet át akkor sem, ha még valamit azért felvesz. Feltűnően siralmas pizsamában volt... minden egyes pizsama, amit nem kellett öt hónapon belül kihajítani, győzelmi zászló volt Adrian anyukájának szemében. Ha a fia a régi pizsamáját hordta, az azt jelentette, hogy az utóbbi időben nem nőtt, és egyelőre nem óriásnövéssé. Kicsit sem.

Ez tényleg jó volt. A sokáig hordott pizsamáktól Adrian anyja megnyugodott, legalább egy kis időre. Sőt, még az ellógott orvosi konzultációról is megfélekedezett néha, meg az Óriások ruhaboltjáról, és különösen arról az aggodásra okot adó tényről, hogy a fiacskája két vagy inkább hét emelettel nagyobb, mint a kortársai.

– Egykilencven!, riasztotta fel Adriant a szinte alig pösze suttogás. Ott vagy még? Leszel szíves most rögtön átjönni?

– Stella?

Késő, Stella már letette....Nem egészen öt perc múlva már szinte új farmerben és kapucnis pulcsiban osont be a konyhába. Bebújt a tornacipőjébe, és kilépett a hófödte teraszra.

Az úgy volt, hogy... Bizton állíthatjuk, hogy pár jelentéktelen megszakítástól eltekintve Adrian és Stella itt kinn nőtt fel, pontosan ezen a helyen, ezen a teraszon, amely Adrian és Stella családjainak házát az első emeleten összekötötte, mint egy létfontosságú híd, ami nélkül lehetetlen túlélni. És tulajdonképpen lehetünk még pontosabbak, és mondhatjuk, hogy Adrian és Stella a terasz közepén álló rozsdás hintaágyon nőttek fel, már amennyire nagyok lettek, nézőpont kérdése. Itt teltek át évről évre, szűrős gyapjútakarókba csavarva, itt töltötték a nyarakat vidáman, izzadó fejjel, hasukba töltögetve egy távoli kólagyár jégbehűtött havi termését.

Stella nagymamája, Misses Elderly, akinek valójában kicsit más volt a neve, régebben mindig a Hókirálynőt olvasta nekik, és mindig megállapította, hogy Adriannak és Stellának ezerszer jobb dolga van, mint Kaynak és Gerdának, mert ők végül is csak egy széles eresz alatt találkozgathattak, nem volt közös teraszuk, pláne nem őszöreg, nyikorgó hintaágyuk, kivételesen ízléses takarókkal felszerelve.

.....

Amikor Stella Adrian második kopogására sem reagált, Adrian egyszerűen benyitott, és rögtön látta, hogy a szobában vaksötét van, csak az utcáról szűrődik be egy kis fény.

Adrian belecsípett Stella karjába, és Stella, aki pár éve fejből megtanulta neki a világ összes legmagasabb és legnagyobb dolgát, a nagyra nőtt dolgokat, visszacsípett, és azt morogta: Ostoba virsli! Aztán Adrian csípett vissza, Törpicsek!, mire Stella udvariasan rávisított: Óriáskaka!, és Adriannak egy kis, meleg rándulással bevillant, hogy ez egy a jó pillanatok közül, amikor mintha csak egyhetven lenne, és lenne egy csomó barátja, amikor nyugodtan nevethet a saját viccein, és semmi oka a körmét rágni.

A Három Halott Háza mindig is nagyon veszélyes eset volt, még ha első pillantásra ártalmatlannak is tűnt. Állott mosogatóvíz-színűre mázolták, a rozsdabarna spalettákat ezer éve nem nyitotta ki senki, és a ház nagyvonalúan lemondott egy rendes előkertről.

Sötét bejárati ajtaja őszöreg fából készült, a teteje néhol kilyukadt, és volt egy rossz szokása: meggyilkolta a lakóit.

Pontosan így történt, tényleg. Hat év alatt három embert

nyelt el: először egy biológianővel, aki ok nélkül szívinfarktust kapott, később, amikor új lakók költöztek be, egy idősebb nőt, aki nem tervezetten és életében utoljára leesett a létráról, és végül még egy banki alkalmazottat, aki összeszedett egy vérmérgezést. Ez nem lehetett véletlen, a Három Halott Házán kétségkívül átok ült, erről mindenki meg volt győződve a környéken.

A ház évek óta üresen állt, és Adrian gyakran látta Stella ablakából, hogy az öreg nénik, amikor elmennek előtte, nagy ívben elkerülik, és a Három Halott Útját inkább az úttesten teszik meg, nem a járdán.

.....

Stella minden figyelmeztetés nélkül felkapta az asztalról a párnát, és Adrian fejéhez vágta. Kemény csattanás, halálosan megsebzett orr. – Egykilencven, szólt rá Stella, és nem vette a fáradságot, hogy az esetleges párna-sérülésekről érdeklődjön. – Aúúú!, ismételte a biztonság kedvéért Adrian. Stella felnevetett. – Örülök, hogy végre figyelsz rám! Ugyanis van egy tervem. – Valóban?, nyögte Adrian. – És még milyen! Úgy döntöttem, hogy sürgősen szükségünk van sóra. Még hozzá egy olyan országból, ahol pad áll a házak előtt, állítólag ott van a legjobb só. – Aha. És arra gondoltál már, hogy ezt senki nem fogja bevenni? Előfordult már veletek, hogy nem volt itthon só? Úgy értem, só mindig van, a só sose fogy el. Nem lehetne cukor?, kérdezte Adrian. – Mindegy. Az is biztos nagyon finom az ilyen távoli országokban. Akkor kérjünk cukrot. És amikor megkérdezzük, hirtelen rájössz, hogy vécézned kell. Borzasztó sürgősen. És akkor jól körül nézel odabenn, a tévében ez mindig bejön, magyarázta Stella. – Nem tudom, csóválta a fejét Adrian. Nem hiszek ezekben a horrorsztorikban. Tényleg azt akarod, hogy menjek be? – Egykilencven! Ne kérsd már magad! Téged úgysem kap el soha a halál, nem is jut fel olyan magasra a szárnalmas pofájával. Azonkívül éppen nem hal meg odaát már senki, ugyanis van már egy halottjuk, és az még tuti érvényes. – Jól van. De akkor mit kéne kinyomoznom?, kérdezte Adrian. Stella halkán felsóhajtott, és a szemét forgatta. – Egykilencven, honnan tudjam? Először is ki kell találnunk, hogy mit kell megtalálnunk. Fogalmam sincs, hogy rejtenek el egy halottat. – Nekem sincs tapasztalatom e téren, mondta Adrian. – Igen, én is ritkán csinálok ilyesmit. Tudtad egyébként, hogy egy kaliforniai nőnek van a világon a leghosszabb nyelve? Majdnem tíz centi, undorító, igaz? Na, és most induljunk, tudjuk le ezt a dolgot! Stella határozottan az ajtóhoz masírozott, Adrian pedig nehézkesen és kellemesen átmelegedett szívvel baktatott utána. A vaníliaillatú lépcsőfokok felnyögtek, a délután egyre késett. Minden jó volt, minden örökre ilyen marad, kinn hópelyhek úsztak a

levegőben, Adrian felülről látta a világot, mert az két fejjel alacsonyabb volt nála, annyira jó volt minden, minden jó volt úgy, ahogy volt.

.....

Halovány órákat követtek halovány napok, kilátástalanok, de mégis elboldogult, ez volt a legkülönösebb: hogy kibírta. Csak néha-néha rándult össze, és szégyellte magát borzongva. A szíve elfacsarodott, amikor Stellára és arra a majomra gondolt. De ilyenkor mindig kiment, és kisétálta magából az érzést, vagy benn maradt, és rajzolt. Feketével és szürkével fedte el az elmondhatatlan délutánt a Három és Fél Halott Házában, egyre több pályaudvari arcot rajzolt vissza az életbe, még néhány boldogot is. Csak a Misses portréját nem folytatta, mert nem ment ki a fejéből az a fürkésző tekintet, vajon mit gondol magában, mit gondolt az elmúlt hónapokban? Pár nap múlva átjött. Adrian épp a földön ült és rajzolt. Ültében látta, hogy Misses Elderly bejön az ajtón, a haja világító vörös, valószínűleg frissen festette. Némán leült vele szemben a szőnyegre, először törökülésbe, aztán valami bonyolult jógakifacsarodásba. Egy darabig hallgatták egymás csöndjét, aztán azt mondta a Misses: – Átmész és bocsánatot kérsz. Adrian letette a vázlatfüzetet, és a padlót nézte. – Én, mondta. Aztán egy darabig nem találta a szükség esetére belé táplált nyelvet, és némán nézett maga elé, míg kibökte: – De én... én nem árultam el azt a nagypapát. Nem csináltam semmit. – Nem erről van szó, mondta Misses kurtán. Mindenkit megrémítettél, arról van szó.